వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

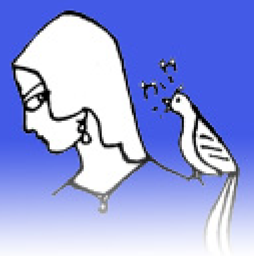

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

మనం చాలా సార్లు అనవసరంగా సిగ్గుపడిపోతుంటాం. మన గురించీ, మన బంధువుల గురించీ, మన సంసారం గురించీ, సంపాదన గురించీ, ఉన్నదున్నట్లుగా మన శరీరాన్ని నలుగురికీ నగ్నంగా చూపించటానికీ సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగిపోతాం.

కాలి గోరు దగ్గర నుంచీ, నెత్తిమీద జుట్టు దాకా అన్నిటికీ రంగులు పులిమి, వందలూ వేలూ ఖరీదు చేసే హంగులెన్నో కప్పుకుని, మన గొప్పల డప్పుల చప్పుళ్ళు మనమే మోగించుకుంటూ, గర్వంగా ఛాతీ విరుచుకు తిరుగుతాం. అలా లోపాలన్నీ కప్పిపుచ్చుకుని లేని గొప్పలన్నీ ఆపాదించుకోవటమే - పరువుగా బ్రతకటం అంటే.

ఏమీలేనివాళ్ళు దీని గురించి ఏమీ పట్టించుకోరు. బాగా ఉన్నవాళ్ళు మాత్రం, ప్రాణం పోయినా ఫర్వాలేదుగానీ, పరువు పోవటాన్ని మాత్రం సహించలేరు. ముకుందరావు పరిస్థితీ అదే

కూతురి జీవితం మీద పడిన మరకల్ని చెరిపేసి, ఆమెకు మంచి సంబంధం తెచ్చి, ఆ చుట్టుపక్కల ఎవరూ కనీవిని ఎరగనంత కూతురి పెళ్ళి చేయాలని ఆరాటపడిపోతున్నాడు.

తెల్సినా, తెలియకున్నా పెద్ద పెద్ద నాయకులందరికీ ఆహ్వానాలు పంపి, సాదరంగా ఆహ్వానించారు. వాళ్ళంతా ఒక పూట ముందుగానే వచ్చి ఈయన దిద్దిన పెళ్ళి పందిట్లోకి ఊర్లోని వాళ్ళంతా వస్తున్నారు. అయితే, రవిగాని, సత్యమూర్తి గానీ ఆ వీధిలోకి రాకుండా చూడటానికి, ముకుందరావు మనుషులు వీధి మొదట్లో కాపలాలు కాస్తున్నారు.

పైన మేడ మీద గదిలో మాత్రం తనూజ రెండు రోజుల నుంచీ ఏడుస్తూనే ఉంది. ముహూర్తం దగ్గర పడుతున్నకొద్దీ ముంచుకొస్తున్న ఈ ఉపద్రవాన్ని ఎలా ఎదుర్కోవాలో తెలియటం లేదు.

తండ్రి వచ్చి కోప్పడితే, ఆయనతో అంది.

"నాన్నా, నేనీ పెళ్ళి చేసుకోలేను....."

"ఈ పెళ్ళి జరిగి తీరుతుంది. ఇంత దాకా వచ్చాక ఇంక ఆగే ప్రసక్తే లేదు. నీకు తెలుసుకదా. నేను పరువుగా బతుకుతున్న మనిషిని. పరువుపోయిన తర్వాత, ఇంక నేను బతకటం అనవసరం.... రవి, సత్యమూర్తి చుట్టుపక్కలకు రాకుండా, కట్టుదిట్టంగా కాపలా ఏర్పాటు చేశాను. రెండు రోజులనుంచీ రైలు స్టేషన్, బస్‌స్టాండుల్లోనే మన జనం ఇరవై నాలుగు గంటలూ నిఘా వేసి చూస్తున్నారు. వాళ్ళిద్దర్లో ఎవరు ఊర్లోకి దిగినా, వాళ్ళ అడ్రసు ఉండదు. కనుక వాళ్ళ భయం మనకేమీ లేదు. ఇక నువ్వుకానీ, పెళ్ళిపందిట్లో ఏదైనా పిచ్చివేషాలు వేసి, నా పరువు తీయటానికి ప్రయత్నిస్తే, నా శవాన్ని మాత్రమే కళ్ళ చూస్తావ్.... గుర్తుపెట్టుకో..." అని బెదిరించి వెళ్ళిపొయ్యాడు ముకుందరావు.

తనూజ మనసు, నడిసముద్రంలో తుఫాను బీభత్సంలో చిక్కుకున్న నౌకలా ఉంది. ఎటూ దారీతెన్నూ తోచటం లేదు. తండ్రి పట్టుదల కోసం ఆయన ఎవరి ప్రాణాలైనా అవలీలగా తీయించగలడు. ఆయన బెదిరించి నట్లుగానే పరువుపోతే ఇంక బ్రతకటం దేనికని ఏ ఆత్మహత్యో చేసుకున్నా చేసుకోగలడు. ఎందుకంటే, ఆయనకు పరువుపోతే ప్రాణం పోయినట్లేమరి.

ఇంతకీ తండ్రి ఎంత కఠినంగా వ్యవహరిస్తున్నా, ఆ కాఠిన్యం వెనుక ఆయనకు తనమీద ఉన్న మమకారం ఎంతటిదో కూడా తనూజకు తెలిసివస్తోంది. ఎవరిని పెళ్ళి చేసుకోవాలీ అన్న విషయంలో వచ్చిన ఈ చిన్న విభేదాన్ని తప్పిస్తే, నిజానికి తమమధ్య వైరుధ్యం ఏముంది? ఈ ప్రపంచంలో ఏ తండ్రీ, ఏకూతుర్నీ ప్రేమించలేనంత గాఢంగా ఆయన తనను ప్రేమిస్తున్నాడన్న విషయమూ తనూజకు అర్థం అవుతోంది.

అలాంటి తండ్రిని పొట్టన బెట్టుకుని, ఆయన శవం మీదనుంచీ దాటుకుని, రవి దగ్గరకు వెళ్ళాలంటే, తనూజ తెగించలేక పోతోంది. అంత ధైర్యం చెయ్యలేక పోతోంది.

అలా అని మరి ఆయన చెప్పినట్లల్లా చేయటానికి ఈ జీవితం తనదికాదు. రవితో ముడిపడిపోయింది... ఆ ముడిని తెంచేస్తానంటాడు తండ్రి. అక్కర్లేదనుకున్నప్పుడల్లా మెడలోని తాళి అంత తేలికగ్గా తెంచి అవతల పారెయ్యటానికి, అది చింతపండు పొట్లానికి చుట్టిన దారంపోగు కాదుకదా.... అది రెండు మంగళ సూత్రాలను, అంటే రెండు ప్రేమిక హృదయాలను ఒకటిగా కలిపే సుందరమైన బంధం.

రవీ, తనూ ఇప్పుడు శారీరకంగా దూరం అయినారే గానీ, నిజానికి ఇద్దరూ ఒకటేకదా... ఉరుకులూ, పరుగులతో వచ్చిన రెండు వాగులూ ఒక నిండు నదిలా కలిసిపొయ్యాక, విడదీయాలంటే ఎలా? ఏ నీటి బిందువు ఏ వాగుదో ఎలా తెలుస్తుంది? అలాగే తమరెండు శరీరాలనూ శరీరాల్లోని నరాలూ, నరాల్లో ప్రవహించే నెత్తురూ ఒకటిగా కలిసిపొయ్యాక, ఇంక ఈ ఇద్దరినీ ఎవరు మాత్రం ఎలా విడదీయ గలరు? అలా ఒకరుగా కలిసిపొయ్యాక ఆ శరీరాన్ని సగానికి కోసి, ఇంకొకరికి కన్యాదానం పేర దానం చేస్తే మాత్రం ప్రయోజనం ఏముంది? దానం పట్టిన వాడు మాత్రం ఏం చేసుకుంటాడీ జీవం లేని కట్టెను?

తను జీవశ్చవంలా మారి మరొకడి చేత, మరొక తాళి కట్టించుకోనూ లేదు. కాదూ కూడదని నానారభసా చేసి, తన చేతుల మీదుగా తండ్రి శవాన్ని బయటకు సాగనంపనూ లేదు... ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలి? ఏం చెయ్యకూడదు? ఎవరు చెబుతారు సలహా?

తనూజకు అప్పుడు సత్యమూర్తి గుర్తొచ్చాడు. అతను దగ్గర లేనందుకు మళ్ళా దుఃఖం పొర్లుకొచ్చింది.

"అన్నయ్యా, నా బాధ నీతో చెప్పుకుంటే, ఈ గుండె బరువు తగ్గుతుంది. నువ్వు నా కన్నీరు తుడిస్తే, నాకు అంతులేని మనశ్శాంతి లభిస్తుంది. కానీ ఎలాగ? నీకు వందల మైళ్ళ దూరంలో పంజరంలో చిలకలా, ఈ గదిలో చిక్కుకుపోయినాను.

ఎక్కడున్నావో, ఏం చేస్తున్నావో, నువ్వు నా మొర ఆలకిస్తున్నావో లేదో నాకు తెలియదు. కానీ నాకున్న ఒకే ఒక ఆప్తుడవు. పరమాత్ముడవు నీవే....." అంటూ మౌనంగానే సత్యమూర్తిని స్మరించుకుంది తనూజ.

ఎందుకో పెళ్ళివారు రావాల్సిన వేళకు రాలేదు. ఎన్ని గంటలకు బయలుదేరిందీ తెలుసుకోవటం కోసం ముకుందరావు ట్రంకాల్ బుక్ చేశాడు. కానీ ట్రంక్‌కాల్ కనెక్షన్ రాకముందే, టెలిగ్రాం వచ్చింది - పెళ్ళి ఆగిపోయిందంటూ.

ముకుందరావు ఆ మాట వినగానే నోటమాట రాకుండా నిశ్చేష్టుడైనాడు. నిముషాల మీద ఈ వార్త అందరికీ తెలిసిపోయింది.

పెళ్ళికొడుకుకి గుండెపోటు వచ్చిందనీ, ఆస్పత్రిలో చేరాడని తెలియగానే, అలాంటి రోగిష్టివాడికి, రేపో మాపో గుండె ఆగి చచ్చేవాడికి బంగారంలాంటి పిల్లనిచ్చి పెళ్ళిచేయటం ఏమిటని అందరూ ఆయన ముఖాన్నే అనేశారు.

ఇంతలో టెలిఫోన్ మోగింది. ముకుందరావు టక్కున రిసీవర్ అందుకున్నాడు వియ్యంకుడే మాట్లాడాడు. శ్రీకాంత్ గుండె నొప్పితో ఆస్పత్రిలో చేరిన మాట నిజమేనట - పెళ్ళి కాన్సిల్ చేసుకుంటున్నామని ఆయన అంటే, ముకుందరావే రాజీ ధోరణిలో అన్నాడు.

"అది కాదండీ.... కాన్సిల్ చేయటం ఎందుకు! కావాలంటే, నెలరోజులు వాయిదా వేద్దాం... అవసరమైతే మరికొంత డబ్బు......"

"అసలీ సంబంధం గురించి ఇంక ఒక మాట మాట్లాడటానికి వీల్లేదని మావాళ్ళంతా నిర్ణయించేశారు. సారీ..." అని అవతల ఆయన ఫోన్ పెట్టేశాడు.

ముకుందరావు మొహాన కత్తివేటుకు నెత్తురు చుక్కలేదు. అన్నీ పకడ్బందీగా ఏర్పాట్లు చేసినా, దైవం అనుకూలించలేదు. పాతికేళ్ళ కుర్రాడు, ఉక్కుపిడుగులా ఉన్నాడు, అతనికి గుండె జబ్బు ఏమిటి, - అని మధనపడుతుంటే, పక్కన చేరిన వాళ్ళు అందుకున్నారు.

"తెలియక ముందు అంటే ఏదో అనుకున్నాంగానీ, గుండె జబ్బు మనిషి అని తెల్సాక, వాళ్ళు కాళ్ళావేళ్ళాపడి చేసుకుంటానంటే మాత్రం, మనం పిల్లనెలా ఇస్తామండీ? చూస్తూ చూస్తూ ఆ అమ్మాయి గొంతు కోస్తామా?" అని అందరూ తలా ఒకమాట అంటూ సుముచిత సలహాలు ఉచితంగా ఇచ్చారు.

ఇదంతా వింటూనే తనూజ సోఫాలో కూర్చున్న మనిషి, కూర్చున్నట్లే పక్కకు పడిపోయింది. అంతా కంగారు పడిపొయ్యారు. నీళ్ళు తెచ్చి మొహాన చల్లారు. కాళ్ళూ, చేతులూ రాస్తూ కూర్చున్నారు.

దగ్గర్లోనే ఉన్న డాక్టరు వచ్చి, తనూజను పరీక్ష చేశాడు. ముకుందరావును పక్కకు పిలిచి ఆయన చెవిలో చిన్నగా అన్నాడు.

"షి ఈజ్ ప్రెగ్నెంట్........"

ముకుందరావు పక్కన పిడుగు పడింది. కాసేపు పంచేంద్రియాలూ పనిచేయటం మానేశాయి.

ఆ మాట వినగానే తనూజ మొహాన మాత్రం చవితినాటి చంద్రుడిలా సన్నని చిరునవ్వు వెలిసింది. మనిషి అంటే అక్కడినుంచి కదలలేక పోయింది గానీ, మనసు మాత్రం రెక్కలు విచ్చుకున్న విహంగంలా అలా అలా గాలిలో తేలిపోయింది.

ఇదే అక్కడ ఉండివుంటే, రవికి చెప్పివుంటే, ఆనందం పట్టలేక ఎంత అల్లరి చేసేవాడో? ఏవో రాగాలు తీసి, సరాగాలు చేసి, ఎంత ఆట పట్టించేవాడో, ఎన్ని జోక్‌లు వేసేవాడో?.... అవన్నీ ఊహించుకుంటుంటేనే తనూజ మనసు పులికించిపోయింది.

రవికి ఈ విషయం తెలియజేయకుండా ఎలా ఉంటుంది! అందుకనే ఆ రాత్రి గదిలో కూర్చుని ఉత్తరం రాసి మర్నాడు, తనకు బాగా నమ్మకమైన మనిషి చేతికిచ్చి, స్టాంపులు అంటించి పోస్టులో వేయమంది. అందుకు అతగానికి బహుమానమూ ఇచ్చింది.

మూడోనాడు ఆ ఉత్తరం అందుకున్న రవి ఎగిరి గంతేశాడు. ఉత్తరం చించి చదవకుండానే వందసార్లు అటు తిప్పి, ఇటు తిప్పి ముద్దులు పెట్టుకుంటూ కూర్చున్నాడు.

"ఆ కవర్లోపల కూడా ముద్దులు మూటగట్టే విషయాలు చాలా ఉంటాయి తీసి చదువుకో"అన్నాడు సత్యమూర్తి.

అప్పుడు గానీ రవి కవరు చింపలేదు.

"ఈ పరిస్థితుల్లో తనూజ దగ్గర నుంచి లెటర్ రావటమే గొప్ప విషయం మాష్టారూ.......... ఈ ఉత్తరం వచ్చి చేతుల్లో వాలితే, తనూజే వచ్చి వాలినట్లుగా ఉందండీ..." అన్నాడు రవి.

"ఉత్తరం కాబట్టి అన్ని వందలసార్లు ముద్దెట్టుకున్నా, తట్టుకుంది రవీ. అదే తనూజ అయితే, ఊపిరాడక... ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపొయ్యేది" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

రవి లెటర్ చదువుకోవటంలో నిమగ్నమైపొయ్యాడు.

"నాప్రాణానికి ప్రాణం అయిన రవీ -

ఎలా ఉనావు? అసలు మనం ఒకరిని విడిచి మరొకరం ఎలా ఉండగలుగుతున్నాం? ఎడబాటులో ఇంత బాధ ఉందన్న విషయం ఇప్పుడే తెలిసింది. ఒక విధంగా ఇదీ మన మంచికే. ఎదురుగా ఉన్నంత కాలం, నన్నేదో అనటం, నేను దేనికో అలగటం - ఇది అలవాటైపోయింది మనకు కోపం వచ్చినప్పుడు, ఆ కాసేపు నీ దారి నీదీ, నా దారి నాదీ చేసుకుని వెళ్ళిపోదాం అనిపించేది. కానీ ఈ అనుభవం తర్వాత ఇంకెప్పుడూ నిన్ను విడిచివెళ్ళాలన్న ఊహను కూడా రానివ్వను.

ఏదీ...... ఎన్నాళ్ళు అయింది నేస్తం నీ చేతులు నాతో ఆడుకుని... ఎన్నాళ్ళు అయింది ఈ గుండెల్లోకి నిన్ను లాక్కుని... నీ రాకకోసం చకోర పక్షిలా ఎదురు చూస్తున్నాను... కానీ తొందరపడి నిన్ను రమ్మని అనలేను తెగించి నేను రాలేను. చూడు... మన చుట్టూ ఈ కత్తుల బోను... ఎలా దాటి రాను? కానీ రాకుండా, నిన్ను చేరకుండా ఎలా ఉండగలను? అందుకే రవ్వంత ఓపిక పట్టు...... మనకీ మంచిరోజులొస్తాయి. రేపో మాపో. నువ్వు నావల్ల ఇబ్బందుల్లో చిక్కుతావోనన్నదే నా భయం. అంచేత నాక్కొంచెం నమ్మకాన్ని చిక్కనివ్వు. నేనూ ఆ ఘడియకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను....మళ్ళా నీలో లీనం కావటం కోసం....

ఇంతకీ నేను వచ్చిన పనివేరు. మల్లిక ఇక్కడెక్కడా లేదు. అంతవరకూ రూఢీగా తెల్సింది. కానీ ఇక్కడికి వచ్చి నేను చిక్కుబడిపొయ్యాను. అన్నయ్య అన్నంత పనీ జరిగింది. నాకు మళ్ళీ పెళ్ళికి అన్ని ఏర్పాట్లు జరిగాయి. నీవు ఇక్కడికి వచ్చి వెళ్ళిన సంగతి తెల్సింది.కానీ జాగ్రత్త సుమా.... ఈసారి నువ్వు చిక్కావంటే ఇంక ఇంతేసంగతులు..... అందుచేత నేను రాలేను, నిన్ను రమ్మనమని అనలేను. నేనుగా రాలేను. రాకుండా ఉండలేను.... ఒకపక్క భయం, ఒక పక్క ఆత్రం... గుండెల్ని కలిచివేస్తున్నాయి.

మీరేదో మంత్రం వేసి పెళ్ళి తప్పించారని నాకు అర్ధమైంది. ఇందులో తప్పకుండా అన్నయ్య జోక్యం చేసుకునే ఉంటాడు. ఆయన రుణం ఎలా తీర్చుకోగలను.

ఇంకో విషయం చెప్పనా? నాకు సిగ్గేస్తోంది, నేను చెప్పను........... నవ్వుతున్నావా? ఇప్పుడు నీకు నవ్వులాటగానే ఉంటుందిలే...... నిన్ను చూసి నేను నవ్వే రోజులూ దగ్గర్లోనే ఉన్నాయి....... ఇంతకీ విషయం ఏమిటంటే నీకు ప్రమోషన్ రాబోతుంది. ప్రమోషన్ అంటే ఆ ప్రమోషన్ కాదు. కొత్త డ్యూటీ అన్నమాట. ఆ డ్యూటీ ఏమిటంటే అమూల్ స్ప్రే పాలడబ్బాలు మోయటం... నువ్వలా పడుతూ లేస్తూ పాలడబ్బాలు తెస్తూ ఉంటే కళ్ళారా చూడాలని ఉందోయ్, నేస్తం.......... తెలుగు వీర లేవరా, పాల డబ్బా మోయరా. అని పాడుకోవాలని ఉంది.

డాక్టర్ చెప్పినప్పటినుంచీ ఎంత సంతోషంగా ఉందో ఎలా చెప్పను? కడుపులో ఇప్పుడు కదిలీ కదలక కదలాడే ఈ పిడికెడు మాంసం ముద్దే, రేపు రూపురేఖలు సంతరించుకుని మన చేతుల్లోకి వస్తుంది చిన్నారి పాపగా మారి. పాప తానేమో ఏడుస్తుంది, మనల్నేమో నవ్విస్తుంది ... అవును గానీ పాపకి ఏం పేరు పెడదాం.... ఏంటీ అప్పలమ్మా?... అది మీవాళ్ళు పెట్టుకునే పేరు. నేను పెట్టుకునే పేర్లు వేరుగా ఉంటాయి. ఇంకొకటి చెప్పు.... ఏంటీ... అలివేలుమంగా బాల త్రిపుర సుందరా?... అయిదుగురి పేర్లూ ఒక్క

పిల్లకే పెడితే, పెద్దయ్యాక ఒక్కతే అయిదుగురి మోయన తయారవుతుందేమో .... పుట్టినప్పుడే పెద్ద పేరు తెచ్చుకోనక్కర్లేదు. పెరిగి పెద్దయ్యాక అప్పుడు పెద్ద పేరు తెచ్చుకోవాలి... అదీ మన అమ్మాయి ఘనత. తెల్సిందా?

అది కనీసం ఐ.ఏ.ఎస్. చదవాలి. ఎన్నో ఉద్యోగాలు చేసి, ఊళ్ళు ఏలాలి. అదంతా అన్నయ్య బాధ్యత అని చెప్పు. పుట్టబోయే పాప అన్నయ్య పెంపకంలోనే పెరుగుతుంది. ఆయన తెలివితేటల్లో పదోవంతు వచ్చినా చాలు, నా కూతురు నాకు గర్వకారణం అవుతుంది. చిన్నప్పటి సుమతీ శతకం పద్యం గుర్తుందా? పిల్లలు పుట్టినప్పుడు కాదు, వాళ్ళు ప్రయోజకులు అయినప్పుడు కదా మనకు నిజమైన ఆనందం. ఏమంటావు?

సరే ఇక ఉండనా మరి, నీకోసం నిలువెల్లా కళ్ళు చేసుకుని ఎదురు చూస్తుంటాను. అలాని తొందరపడి నువ్వు మాత్రం ఇటువైపు రావద్దు. వీలు చూసుకుని నేనే వస్తాను నేస్తం... నీ తనూజ."

రవి సత్యమూర్తికి చెప్పాడు. "మీకు మేనకోడలు పుట్టబోతోంది" అని.

సత్యమూర్తి రవికి అభినందనలు తెలిపాడు.

ఆ వేళ రవి సత్యమూర్తికి పార్టీ ఇచ్చాడు.

"అసలు పొద్దుటినుంచీ ఇవాళ ఎందుకో తలనొప్పిగా ఉందండి" అన్నాడు రవి.

"అంతే! ఈ తల ఉన్నంతవరకూ తలనొప్పి వస్తూనే ఉంటుదిలే" అన్నాడు సత్యమూర్తి నవ్వుతూ.

"నాకు తలకాయ లేదని మీరన్నా ఒక సర్టిఫికెట్ ఇవ్వండి. అంగవికలాంగుడిని అని చెప్పుకుని ఇంకో మంచి ఉద్యోగాని కన్నా ట్రయ్ చేసుకుంటాను..." అన్నాడు రవి.

సత్యమూర్తి నవ్వాడు. "సర్టిఫికెట్ నేను ఇస్తే చెల్లదు. నీకు తలకాయ లేదన్న సర్టిఫికెట్ మీ ఆవిడ ఇవ్వాలి. లేదా డాక్టరు ఇవ్వాలి..."

"మా ఆవిడ కాదుగాని, నేను యం.బి.బి.యస్..." అన్నాడు రవి.

"అంటే?..."

"యం.బి.బి.యస్ అంటే మా భాషలో మెంబర్ ఆఫ్ భార్యా బాధితుల సంఘం... నేను భార్యా బాధితుడ్నేనండి. మా ఆవిడ మనసు వెన్నపూసేగానీ, కొంచెం ముక్కు మీద కోపం ఎక్కువ...." అన్నాడు రవి.

"తనూజ రానీ చెపుతాను. ఆవిడ వెన్నపూసో, నీ వెన్నుపూసో తేల్చుకుంటుంది..........

"నిజమేనండీ. తనూజ నా జీవితానికే వెన్నుపూస. నా గుండెకాయ. నా ఊపిరి, నా సర్వస్వం........" అన్నాడు రవి.

ఇంటికొచ్చాక రవి సత్యమూర్తితో అన్నాడు.

"తనూజ ఉత్తరం చూసినప్పటినుంచీ నా తలనొప్పి ఎగిరిపోయిందండీ. మనసు ఎందుకో ఉరకలు వేస్తోంది. పరుగులు తీయాలనిపిస్తోంది. మీకెలా ఉంది మాష్టారూ?" అని అడిగాడు రవి.

"ఏమో, నాకు ఇలాంటి అనుభవాలు లేవు కదా" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

ఆ రాత్రి తనూజ తండ్రితో కూర్చుని కబుర్లు చెబుతోంది. మాటల్లో మల్లిక ప్రసంగం వచ్చింది.

"మల్లిక... ఆమె గురించి నీకు తెలియదు నాన్నా.... చాలా మంచిది. ముఖ్యంగా నాకు బాగా నచ్చిన మనిషి.. ఒకసారి ఆమెను చూడాలని ఉంది నాన్నా..."

"రేపు నీకు మల్లికను చూపిస్తాను" అన్నాడూ ముకుందరావు.

తనూజ ఉలిక్కిపడింది. ఆశ్చర్యంగా అడిగింది. "మల్లికను చూపిస్తావా? నీకు తెలియదన్నావ్? ఇక్కడ లేదన్నావ్?"

"రేపు ఉదయం వెళదాం. రెడీగా ఉండు" అన్నాడు ముకుందరావు.

ఇంక తనూజకు రాత్రంతా నిద్దరేపట్టలేదు. మర్నాడు ఎనిమిదింటికే రెడీ అయిపోయింది.

ముకుందరావు తనూజను డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు.

"ఇక్కడెందుకు? మల్లికను చూపిస్తానన్నావు కదా." అని అడిగింది.

"వెళదాం. ఇప్పుడు నువ్వు ఒట్టిమనిషివి కాదుకదా పనిలో పని డాక్టరు దగ్గర చెకప్ చేయించుకో...." అన్నాడు ముకుందరావు.

ఆయన ముందుగానే డాక్టరుతో మాట్లాడి అన్ని ఏర్పాట్లు చేసి తీసుకొచ్చాడని తనూజకు తెలియదు. ముందుగా చెపితే రానని గోల చేస్తుందని, ఈ నెపంతో తనూజను డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకొచ్చాడు.

డాక్టరు తనూజకు మత్తుమందు ఇచ్చింది.

ఆమె తెలివి వచ్చాక తెలుసుకుంది, తనకు అబార్షన్ అయిందని.

తండ్రిని నిలదీసి అడిగితే ఆయన అన్నాడు.

"వాడి తాలూకు చిహ్నాలేవీ నా ఇంట్లో ఉండటానికి వీల్లేదు."

"రవికి ప్రతిరూపం నా కడుపులో ఉందని తీసేయించావు. కానీ నేనే రవి రూపంలో ఉన్నాను. మేం ఇద్దరం ఒక్కటే. వేరు కాదు. నన్ను చంపేస్తే అతని రూపం చెరిగిపోతుంది" అని భోరున ఏడ్చింది.

అనవసరంగా రవికి ఉత్తరం రాసి ఎన్ని ఆశలు కల్పించింది..!

రేపు అతను అడిగితే ఏం సమాధానం చెబుతుంది? -

- మిగతా వచ్చేసంచికలో -

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు

చదవడానికి కౌముది

గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి.

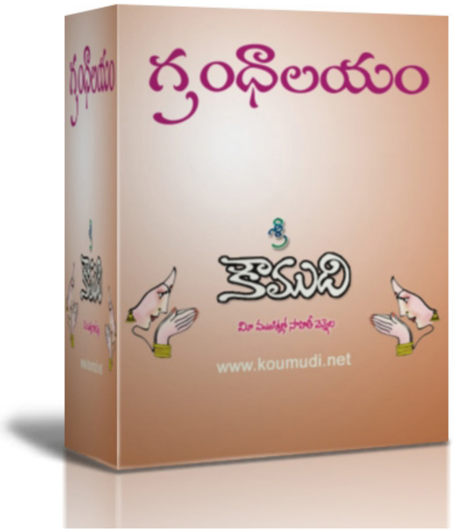

Click here to go to KOUMUDI Library